

ЗИДАРИ

Разнищи се, живот, протегни ни десница корава,
понеси ни на своите криле от искряща жарава!

Векове сме очаквали слънце сред мрака да стопли
окования роб, да пригхнат сирашките вопли.

Днес вървиме напред, а железният чук на народа
всемогъщо вънти под огромното слънце на свода.

Лилав кръг от звезди като пламък излита в простора
да огрее света и в полето работните хора.

Ще се спрем ли сред път? Ще притворим ли огън-зеници,
както падат сразени сред друма летящите птици.

Ний сме хиляди братя—зидари от пламък горени,
бие огнена буря във нашите жилави вени.

Ний сме хилядна маса-закалени сред вихри народ,
в наште длани кипи и изгаря самия живот.

Знаем где ще се спрем: на върха, до небето опрял,
дето слънце гори и животът е в труд накупял.

И ще зидаме там: под огромния купол небесен,
величавия ден на безсмъртната трудова песен . . .